

บทที่ ๓

หลักการรวบรวมพยานหลักฐาน ในชั้นก่อนฟ้องของต่างประเทศ

หลักการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นก่อนฟ้องของต่างประเทศที่นำมาศึกษาเปรียบเทียบกับของประเทศไทย มี ๒ ประเทศ คือ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศฝรั่งเศส ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าประเทศสหรัฐอเมริกาอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบกฎหมาย common law ซึ่งมีที่มาจากประเทศอังกฤษ ส่วนประเทศฝรั่งเศสอยู่ในกลุ่มประเทศใช้ระบบกฎหมาย Civil Law ซึ่งมีที่มาจากระบบกฎหมายโรมันและแพร์หลายในภาคพื้นยุโรป (Continental) ทั้งสองประเทศนี้จึงมีความแตกต่างของระบบกฎหมาย อันทำให้สามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นข้อดีข้อเสียของสองระบบ และเป็นที่ยอมรับว่าทั้งสองประเทศมีอิทธิพลทางด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม และการเมืองการปกครองต่อประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะประเทศไทย อย่างมาก ดังนั้นการศึกษาค้นคว้าหลักการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นก่อนฟ้องของทั้งสองประเทศย่อมเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง

๓.๑ กระบวนการดำเนินคดีอาญาของสหรัฐอเมริกา

เนื่องจากสหรัฐอเมริกามีรูปแบบของรัฐเป็นสหรัฐ (Federal) และมลรัฐ (State) ซึ่งแต่ละมลรัฐมีรัฐธรรมนูญ กฎหมาย ระบบศาล ของตนเอง และเป็นระบบศาลคู่ (a Dual Court System) คือระดับสหรัฐและระดับมลรัฐ ทำให้ระบบการดำเนินคดีอาญาในภาพรวมของประเทศแตกต่างกัน เมื่อกล่าวถึงระบบการดำเนินคดีอาญาของสหรัฐอเมริกาจึงไม่สามารถสรุปได้ว่าทั้งประเทศมีรูปแบบอย่างไรแต่ต้องดูแต่ละมลรัฐ

กล่าวโดยรวม ระบบการดำเนินคดีอาญาของสหรัฐ เป็นระบบกล่าวหา ซึ่งมีรากฐานมาจากประเทศอังกฤษแต่ก็ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว อย่างไรก็ตามปัจจุบันนี้ได้มีนักกฎหมายสหรัฐจำนวนหนึ่งมีความเห็นว่า น่าจะนำเอาระบบการดำเนินคดีของประเทศภาคพื้นยุโรปโดยเฉพาะประเทศฝรั่งเศสซึ่งเป็นระบบไต่สวนมาใช้กับสังคมสหรัฐซึ่งมีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพสังคมกันมากกว่าระบบกล่าวหาที่ใช้อยู่ เพราะตามระบบกล่าวหาการดำเนินคดีจะขึ้นอยู่กับบทบาทของคู่ความทั้งสองฝ่าย ส่วนผู้พิพากษาจะวางตัวเป็นกลางโดยเคร่งครัด ไม่เข้าไปมีบทบาทในการค้นหาความจริง โดยระบบนี้มีสมมุติฐานว่า คู่ความย่อมมีความเท่าเทียมกันในทางคดีจึงเปิดโอกาสให้ต่อสู้กันอย่างเต็มที่ แต่ในความเป็นจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ผู้ต้องหาหรือจำเลยบาง

คนโดยเฉพาะคดีเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด การก่อการร้าย หรือคดีเกี่ยวกับเศรษฐกิจซึ่งมีผลประโยชน์จากการกระทำผิด คดีที่มีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรม อาชญากรรมข้ามชาติ จำเลยเป็นผู้มีอิทธิพลทางการเงินสามารถจ้างที่ปรึกษากฎหมายที่มีความสามารถเอาชนะทางคดีได้ ส่งผลให้การอำนวยความยุติธรรมล้มเหลว รัฐไม่สามารถคุ้มครองสังคมให้ประชาชนของตนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินได้ดีเท่าที่ควร การดำเนินคดีอาญาเป็นเพียงเกมแห่งการต่อสู้แข่งขันของคู่ความเท่านั้น ไม่ใช่เป็นหนทางการมุ่งหาความเป็นธรรมแต่อย่างใด

ดังเช่นผู้พิพากษาศาลสูงสหรัฐท่านหนึ่ง คือท่าน วาเรน เบอเกอร์ ได้กล่าวไว้ในประเด็นนี้ว่า “หากข้าพเจ้าเป็นจำเลยผู้บริสุทธิ์ ข้าพเจ้ามีความพอใจที่จะถูกดำเนินคดีในระบบไต่สวน แต่ถ้าหากข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิดจริง ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะให้ดำเนินคดีในระบบกล่าวหามากกว่า”^๑ และผู้พิพากษาท่านนี้ยังได้กล่าวอีกว่า “ปัจจุบันในคดีอาญาแทนที่คู่ความจะต่อสู้กันโดยอาศัยกฎหมายเป็นอาวุธ เรากลับใช้ข้ออ้างทางกฎหมาย แต่ก่อนคู่ความจะมาต่อหน้าศาลด้วยตนเอง ปัจจุบันพวกเขามีผู้ช่วยคือที่ปรึกษากฎหมายที่จะต่อสู้คดีแทนตน ผู้พิพากษาทำหน้าที่เพียงเป็นกรรมการผู้ตัดสิน โดยทางทฤษฎี ผู้พิพากษามีหน้าที่เพียงกำกับไม่ให้คู่ความดำเนินคดีไปโดยฝ่าฝืนกฎเกณฑ์เท่านั้น ส่วนลูกขุนก็ตัดสินคดีเข้าข้างคู่ความฝ่ายที่ต่อสู้คดีได้ดีกว่า แต่อย่าลืมว่าการต่อสู้คดีมีวัตถุประสงค์เพื่อเอาชนะเท่านั้น ไม่ได้มีความจำเป็นที่จะเปิดเผยความจริงหรือค้นหาความจริงในคดีอาญาแต่อย่างใด”^๒ และยังมีผู้สื่อข่าวในคดี OJ Simpson ให้ความเห็นว่า “ระบบไต่สวนเป็นที่นำไปสู่ความจริง ไม่ใช่เป็นเพียงการแข่งขันต่อสู้เพื่อเอาชนะคู่ต่อสู้ให้ได้รับความพ่ายแพ้อย่างเจ็บปวด”^๓

๓.๑.๑ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา

หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา(The organization of American law enforcement) มีความสลับซับซ้อนมากที่สุดในโลก หน่วยงานเหล่านี้สังกัดทั้งในฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ แบ่งเขตอำนาจในสามระดับคือ ระดับสหรัฐ (federal level) ระดับ

^๑ http://www.lag.org.uk/shared_asp_files/uploadedfiles/4E8D9938-2790-4A59-B148_843C41FEF3B2_ACCUSERORINQUISITOR-final.doc p.1.

^๒ Ibid., p. 1.

^๓ Ibid., p. 1.

มลรัฐ (state) และระดับท้องถิ่น (local level) ซึ่งในแต่ละระดับได้จัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ ด้านกิจการตำรวจเพื่อทำหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย^๔

๑. หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายที่มีโทษทางอาญา^๕

- ระดับท้องถิ่นและมลรัฐ

มีหลายหน่วยงาน เช่น เซอร์ริฟ (Sheriff) มีหน้าที่สืบสวนจับกุมอาจจะเทียบได้กับของไทย คือ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน แต่ไม่อาจจะเทียบได้กับนายอำเภอเนื่องจากเป็นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น มีเขตอำนาจอย่างจำกัด มาร์แชล (Marshall) เป็นเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายมีหน่วยงานใหญ่โต เขตรับผิดชอบกว้างกว่าเซอร์ริฟ (Sheriff)

นอกจากนี้ยังมีเจ้าหน้าที่รักษาความสงบและความยุติธรรมอื่นๆ เช่น เจ้าหน้าที่ศุลกากร รวมทั้งบุรุษไปรษณีย์ ส่วนกิจการตำรวจระดับท้องถิ่นในบางมลรัฐอาจจะทำหน้าที่โดยเซอร์ริฟ (Sheriff) หรือ มาร์แชล (Marshall)

- ระดับรัฐบาลกลาง

หน่วยงานที่สำคัญในการสืบสวนสอบสวนระดับรัฐบาลกลาง คือ เอฟ บี ไอ (Federal Bureau of Investigation/FBI) มีอำนาจสืบสวนสอบสวนกว้างขวางมาก ทำหน้าที่เป็นตำรวจนครบาลของตำรวจวอชิงตัน (Washington D.C.) และเป็นตำรวจแห่งชาติมีเขตอำนาจทั่วประเทศสังกัดอยู่ในกระทรวงยุติธรรม

จึงเห็นได้ว่า หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายของสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีเฉพาะตำรวจอย่างเดียวเท่านั้น ที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

๒. อัยการ

ทำหน้าที่ฟ้องคดี มี ๓ ระดับคือ ระดับท้องถิ่น ระดับมลรัฐ และระดับสหรัฐหรือรัฐบาลกลาง ซึ่งมีเขตอำนาจของตนเอง ระดับสหรัฐถือวาระบบอัยการมาจากประชาชน

^๔ Frank Schmallegger, *Criminal Justice Today*, (Prentice-Hall, Inc. New Jersey, U.S.A., 1991), p. 154.

^๕ ชัยเกษม นิตสิริ, *คำบรรยายวิชากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเปรียบเทียบ ๓๔๐๐๕๔๗*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๘.

ตำแหน่งอัยการสูงสุดมาจากการคัดเลือกของประธานาธิบดีแล้วนำรายชื่อเข้า สภาคงเกรส เพื่อพิจารณาต่อไป ทำให้อัยการสหรัฐมีอำนาจมาก ระดับมลรัฐก็จะมีอัยการของตนเอง อัยการ มลรัฐใช้ระบบการเลือกตั้ง ทำหน้าที่ว่าต่างแก้ต่างทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา

อัยการระดับท้องถิ่นมีความสำคัญที่สุดในการดำเนินคดี เนื่องจากเกี่ยวข้องกับ ชีวิตประจำวันของประชาชน

นอกจากนี้ยังมีอัยการพิเศษซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากศาลเพื่อดำเนินคดีใดคดีหนึ่ง ซึ่งอาจเกิดจากความขัดแย้งระหว่างอัยการระดับท้องถิ่น

๓. ทนายความหรือที่ปรึกษาในการต่อสู้คดี (Defense Counsel)

ทนายความที่ไปต่อสู้คดีแทนประชาชนกรณีตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย แบ่ง ออกเป็น ๒ ประเภท คือ ทนายความเอกชน และทนายความของรัฐ ซึ่งเป็นทนายความที่รัฐบาล กลางหรือมลรัฐจัดหาให้

๔. ศาลยุติธรรม (Judiciary)

ศาลยุติธรรมของสหรัฐอเมริกาเป็นระบบศาลคู่ คือมีศาลระดับมลรัฐ และระดับ สหรัฐหรือรัฐบาลกลาง และยังมีศาลระดับล่าง มีเจ้าพนักงานตุลาการประจำศาล (Magistrate) เจ้าพนักงานตุลาการเทียบไม่ได้กับผู้พิพากษาศาลแขวงของไทย เพราะเจ้าพนักงานตุลาการของ สหรัฐอเมริกา มีอำนาจน้อยมากและไม่จำเป็นต้องมีความรู้ด้านกฎหมาย บางแห่งเป็นผู้ทำงาน ล่วงเวลาเท่านั้น ต่างจากผู้พิพากษาศาลแขวงซึ่งเป็นศาลชั้นต้น เป็นผู้พิพากษาอาชีพ มีอำนาจ เต็มในการพิจารณาพิพากษาคดีตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม

๕. หน่วยงานราชทัณฑ์ (Correction)

อาจจะเป็นเรือนจำหรือทัณฑสถานต่าง ๆ เหมือนกับประเทศไทย แต่อาจจะมึ วิธีการคุมขังแตกต่างกันไปบ้าง

หนึ่งสำหรับ ลูกขุน (Jury) ไม่ถือเป็นองค์กรในกระบวนการยุติธรรม เพราะตัว บุคคลคือลูกขุน ปฏิบัติหน้าที่เฉพาะกิจเฉพาะคดีเท่านั้น

๓.๑.๒ ขั้นตอนการดำเนินคดีอาญาชั้นก่อนฟ้อง (Pre-trial)

กระบวนการดำเนินคดีอาญาของประเทศสหรัฐอเมริกา แบ่งออกเป็น ๓ ขั้นตอน คือกระบวนการก่อนฟ้อง (Pre-trial) กระบวนการพิจารณาคดี (During Trial) และกระบวนการหลังจากรับคำพิพากษา (After Trial) สำหรับกระบวนการดำเนินคดีชั้นก่อนฟ้องนั้นเริ่มตั้งแต่ การรับคำร้องทุกข์ ไปสิ้นสุดที่คำให้การของจำเลยหลังจากมีการยื่นฟ้องโดยคำสั่งของคณะลูกขุนใหญ่ หรือคำฟ้องของอัยการที่ผ่านการไต่สวนมูลฟ้องโดยเจ้าพนักงานตุลาการหรือผู้พิพากษามาแล้ว^๖

ขั้นตอนการดำเนินคดีอาญาชั้นก่อนฟ้องของสหรัฐอเมริกา มีดังต่อไปนี้

การยื่นคำร้องทุกข์ (Filing of Complaint)

คำร้องทุกข์เป็นการกล่าวหาความผิดทางอาญาเสนอต่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีอาญา คำร้องทุกข์อาจยื่นโดยคู่กรณีหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมทั้งผู้ซึ่งได้รับข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำผิดคดีอาญาหรือพยานหลักฐาน คำร้องทุกข์ถือเป็นหลักฐานเบื้องต้นในการที่จะออกหมายจับผู้ต้องหาดำเนินคดี แต่กรณีที่ผู้ต้องหาถูกจับโดยไม่มีหมายก็จะต้องมีการทำคำร้องทุกข์เตรียมเอาไว้ และนำยื่นในโอกาสแรกที่ผู้ต้องหาถูกนำตัวไปยังศาลซึ่งโดยปกติผู้ยื่นคำร้องทุกข์ในลักษณะนี้จะกระทำโดยเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม^๗

การจับกุม (Arrest) มี ๒ ลักษณะ คือ

๑. การจับกุมโดยมีหมายจับ
๒. การจับกุมโดยไม่มีหมายจับ

การจับกุมโดยมีหมายจับ จะมีการยื่นคำร้องทุกข์และนำเสนอต่อผู้พิพากษาศาลชั้นต้น(magistrate) ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นจะตรวจสอบคำร้องทุกข์ว่า มีเหตุอันสมควร อย่างยุติธรรมที่จะออกหมายจับได้หรือไม่ ในทางตรงข้ามการจับโดยไม่มีหมายจับโดยปกติจะเกิดขึ้นเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพบการกระทำความผิดซึ่งหน้า หรือในบางเขตพื้นที่ เป็นการจับโดยราษฎร เฉพาะความผิดบางประเภท

^๖ Criminal Procedure : Law and Practice , Rolando V. del Carmen (Wadsworth,Inc., Belmont, California , 1991), p. 46.

^๗ Ibid., p. 25.

จากสถิติการจับกุมพบว่า ๙๕ เปอร์เซ็นต์ เป็นการจับกุมโดยไม่มีหมายจับ สถิติเช่นนี้มีนัยสำคัญเพราะเป็นการแสดงให้เห็นเหตุว่าเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมจะต้อง ถูกโน้มน้าว ให้วินิจฉัยได้ว่ามีเหตุอันสมควรก่อนที่จะดำเนินการจับกุม การวินิจฉัย ดังกล่าว เมื่อยื่นคำร้องทุกข์หรือให้การในชั้นศาลจะต้อง มีการสาบานตนด้วย

กฎหมายที่บัญญัติโดยรัฐสภาในหลายมลรัฐ ให้อำนาจเจ้าพนักงานที่จะออกหมายเรียกแทนที่จะทำการจับกุม สำหรับคดีที่มีความรุนแรงน้อย หมายเรียกมี ๒ ประเภท คือ

๑. หมายเรียกที่ออกโดยศาลหรือเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายเป็นคำสั่ง ซึ่งจดบันทึกโดยศาลหรือเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายเพื่อบังคับให้บุคคล. นเวียงสว. ความเวลาที่กำหนด เพื่อให้ด้วยคำตามข้อกล่าวหา

๒. หมายเรียกไปยังเจ้าพนักงาน เป็นคำสั่งซึ่งส่งไปยังนายอำเภอหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเกี่ยวข้อง เพื่อให้เจ้าหน้าที่ดังกล่าวแจ้งบุคคลผู้มีชื่อในหมายให้ไปยังศาล ตามวันเวลาที่กำหนด เพื่อตอบคำถาม ในรายละเอียดของคำร้องทุกข์ที่ปรากฏในหมายดังกล่าว

หมายเรียก ๒ ประเภทดังกล่าว หากบุคคลผู้ระบุดังกล่าว ไม่ไปหรือจงใจที่จะปฏิเสธการไปปรากฏตัวต่อศาลตามวันเวลาที่กำหนด ก็จะมีการออกหมายจับบุคคลดังกล่าว หมายเรียกทั้ง ๒ ประเภทนี้ มีประโยชน์ในการให้มีบุคคลไว้ดำเนินคดีโดยไม่ต้องควบคุมตัว อีกทั้งหมายเรียกดังกล่าว ทำให้ประหยัดเวลาในขั้นตอนของตำรวจที่จะนำไปสู่การจับกุมและการลงบันทึก การดำเนินคดีไปที่สถานีตำรวจ (การลงรายละเอียดไว้ในงานประจำวันและสมุดสารบบการดำเนินคดี)^๔

การบันทึกสมุดสารบบการดำเนินคดี (Booking at Police Station)

การลงบันทึกสมุดสารบบการดำเนินคดีเป็นขั้นตอนที่นำคดีอาญาเข้าสู่กระบวนการที่สถานีตำรวจโดยการบันทึกสมุดรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของตำรวจ (The Police Plotter or Arresting Book) การบันทึกจะเริ่มต้นด้วย ชื่อของผู้ต้องหา วันที่ เวลาที่จับกุม และรายละเอียดแห่งการกระทำผิด สำหรับคดีความผิดที่ร้ายแรง ผู้ต้องหาจะถูกถ่ายรูปทำประวัติและ

^๔ Ibid., p. 25-26.

พิมพ์ลายนิ้วมือเอาไว้ด้วยเพื่อเป็นข้อมูลอาชญากรรม โดยปกติก่อนที่จะมีการลงบันทึกในสมุดสารบบการดำเนินคดี ผู้ต้องหาจะถูกควบคุมไว้ในห้องควบคุม (Lockup) ของสถานีตำรวจ^๕

การนำตัวผู้ต้องหาไปยังศาลหลังการถูกจับกุม (Appearance before Magistrate After Arrest)

ขั้นตอนนี้อาจเรียกไม่เหมือนในแต่ละมลรัฐในบางมลรัฐขั้นตอนนี้เรียกว่า การเริ่มต้นปรากฏตัวหรือปรากฏตัวครั้งแรก (Initial Appearance) การแสดงตัว (Presentment) หรือการปรากฏตัวตามหมายจับ (Arraignment on the Warrant) กฎหมายของทุกมลรัฐจะบังคับว่าผู้ต้องหาที่ถูกจับจะต้องถูกนำตัวไปยังศาล เจ้าพนักงานตุลาการ หรือข้าหลวง โดยมีชกษา ซึ่งแต่ละมลรัฐมีความแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับกฎหมายของมลรัฐ หรือคำพิพากษาว่าจะให้นำตัวผู้ถูกจับไปยังที่ใด อนึ่ง ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความของสหรัฐและอีกหลายมลรัฐบัญญัติว่า กรณีที่มีการนำตัวผู้ต้องหาไปยังศาลล่าช้าเกินกว่า ๖ ชั่วโมงหลังจากการจับกุมนั้น เป็นเหตุให้ผู้ต้องหา มีสิทธิยกความล่าช้าดังกล่าวเป็นข้อต่อสู้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนเขตอำนาจมลรัฐอื่นๆ ระยะเวลาการควบคุมก่อนนำตัวผู้ต้องหาไปศาล จะพิจารณาข้อเท็จจริงของสถานการณ์แวดล้อมแต่ละคดีไปบนพื้นฐานว่า ความจำเป็นในการล่าช้าดังกล่าวมีเหตุผลเพียงใด

เมื่อผู้ต้องหาถูกนำตัวไปปรากฏต่อหน้าศาลในโอกาสแรกแล้ว ผู้ต้องหาจะได้รับการแจ้งสิทธิต่าง ๆ ของผู้ต้องหาหลายประการ รวมทั้งสิทธิตามหลักการ Miranda warning ด้วย

หลักการ Miranda Warning เป็นสิทธิที่ผู้ต้องหาจะได้รับแจ้งเตือนก่อนถามคำให้การของผู้ต้องหา แนวความคิดของหลักการแห่งสิทธินี้กล่าวโดยย่อก็คือ เมื่อบุคคลใดถูกควบคุมตัว หรือถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพในการเคลื่อนไหวใด ๆ โดยอำนาจของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามกฎหมาย และบุคคลนั้นจะต้องถูกถามคำให้การ ย่อมถือได้ว่าสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลถูกทำร้ายแล้ว ดังนั้นกฎหมายจะต้องเข้าคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวทันที และนอกเสียจากว่ามีวิธีการใด ๆ ที่มีประสิทธิภาพ ได้ถูกนำไปบอกกล่าวแก่บุคคลเกี่ยวกับสิทธิที่จะไม่ให้การใด ๆ และมีความมั่นใจได้แล้วว่า การใช้สิทธิดังกล่าวได้รับการปฏิบัติอย่างเที่ยงตรงละเอียดรอบคอบแล้วไซ้ ผู้ต้องหาจะต้องได้รับการแจ้งสิทธิตามหลักการ^๖

^๕ Ibid., p. 25-26.

^๖ Ibid., p. 46.

อย่างไรก็ตามผู้ต้องหาอาจจะได้รับการแจ้งสิทธิอื่นๆ อีก ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติของกฎหมายที่ออกโดยสภานิติบัญญัติ สิทธิเหล่านี้แตกต่างกันไปตามกฎหมายวิธีพิจารณาความของมลรัฐ อย่างไรก็ตามสิทธิสำคัญที่จะต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบเหมือนกันทุกมลรัฐ มี ๕ ประการ คือ^{๑๑}

๑. สิทธิที่จะได้รับการไต่สวนเบื้องต้นเพื่อให้มีการแสดงพยานหลักฐานในเบื้องต้น^{๑๒}
๒. สิทธิที่จะได้รับการเผชิญหน้ากับฝ่ายผู้กล่าวหาและประจักษ์พยาน
๓. สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีให้เป็นไปอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่อง
๔. สิทธิที่จะไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม
๕. สิทธิที่จะไม่ให้มีการรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบตามหลักการตัดพยาน^{๑๓}

สำหรับคดีความผิดที่มีอัตราโทษสถานเบา เมื่อผู้ต้องหาถูกนำตัวไปยังศาลในโอกาสแรกแล้ว อาจจะให้ผู้ต้องหาให้การในรายละเอียดตามที่ถูกกล่าวหาในชั้นการสอบสวนนี้ คดีเหล่านี้มีจำนวนมากที่สามารถยุติลงได้ในชั้นตอนนี้ เนื่องจากผู้ต้องหาให้การรับสารภาพหรืออาจจะมีการผันคดีออกไปจากระบบตามกระบวนการทางเลือกอื่น แต่ถ้าเป็นคดีความผิดอัตราโทษรุนแรงกฎหมายจะไม่บังคับให้ผู้ต้องหาต้องให้การในชั้นนี้ แต่จะเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหาไปให้การในชั้นตอนการไต่สวนเบื้องต้นสำหรับคดีโทษรุนแรงโดยเฉพาะอีกต่างหาก^{๑๔}

ถ้าคดียังไม่ยุติลงในชั้นตอนนี้ ผู้ต้องหาอาจจะถูกส่งกลับไปควบคุมยังสถานที่ควบคุม หรือมีการปล่อยตัวโดยการไม่ต้องมีหลักประกัน เรียกว่า *Own Recognizance* (ROR) หรือปล่อยตัวโดยมีหลักประกัน (Bail) ซึ่งถูกกำหนดโดยศาลหรือเจ้าพนักงานตุลาการ และมีบางคดีการร้องขอประกันตัวโดยมีหลักประกันถูกปฏิเสธไม่ให้ประกัน

^{๑๑} Ibid., p. 46.

^{๑๒} Ibid., p. 46.

^{๑๓} Ibid., p. 27.

การไต่สวนมูลฟ้อง (Preliminary Examination)

ผู้ต้องหาในคดีความผิดร้ายแรงโดยปกติจะได้รับการไต่สวนมูลฟ้อง ในบางมตรัฐ อาจจะใช้คำว่า Preliminary Hearing หรือ Examining Trial ซึ่งถูกพิจารณาโดยผู้พิพากษา ภายในเวลาอันสมควรหลังจากถูกจับกุม การไต่สวนมูลฟ้องมีลักษณะใกล้เคียงกับการพิจารณาคดี ต่างกันเฉพาะวัตถุประสงค์และผู้ทำการไต่สวนมูลฟ้องคือชั้นไต่สวนมูลฟ้องกระทำโดยเจ้าพนักงานตุลาการส่วนการพิจารณาคดีกระทำโดยผู้พิพากษาซึ่งถูกกำหนดไว้แต่ละคดีในชั้นนี้ ผู้ต้องหาที่มีสิทธิแต่งตั้งทนายความเข้าซักค้านพยานฝ่ายผู้กล่าวหาได้ การไต่สวนมูลฟ้องโดยทั่วไป มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ

๑. เพื่อตรวจสอบเหตุผลอันสมควรที่จะดำเนินคดี (Determination of Probable Cause)

วัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐานในการไต่สวนเบื้องต้น ก็เพื่อตรวจสอบให้เป็นที่แน่ชัดว่ามีเหตุผลอันสมควรที่จะกล่าวหาผู้ต้องหาหรือไม่ ถ้าปราศจากเหตุผลอันสมควรข้อกล่าวหา ก็จะถูกยกเลิกไป กระบวนการนี้เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการนำบุคคลมาสู่ศาลโดยปราศจากพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาอีกทั้งเป็นการคุ้มครองบุคคลจากการถูกกักขัง เกิดค่าใช้จ่าย และการทำลายชื่อเสียง

๒. เพื่อเป็นการเปิดเผยพยานหลักฐานของคู่กรณี (Discovery)

การเปิดเผยพยานหลักฐานเป็นกระบวนการที่กำหนดให้คู่ความฝ่ายหนึ่งได้รับรู้พยานหลักฐานที่อยู่ในความครอบครองของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งและพยานหลักฐานที่มีประโยชน์แก่รูปคดี ขอบเขตของการเปิดเผยพยานหลักฐานของคดีอาญา โดยปกติจะถูกจำกัดเฉพาะวัตถุพยานหรือพยานหลักฐานอื่นใดที่กฎหมายกำหนดให้เปิดเผยได้ กระบวนการเปิดเผยพยานหลักฐานในคดีอาญามักจะมีประโยชน์กับฝ่ายผู้ต้องหาเนื่องจากผู้ต้องหาที่มีสิทธิที่จะเรียกร้องให้ได้รับความคุ้มครองจากการกระทำหรือการให้ถ้อยคำของตนที่อาจจะทำให้ผู้ต้องหาต้องรับผิดในทางอาญา อีกทั้งสามารถปฏิเสธต่อพยานหลักฐานของฝ่ายผู้กล่าวหา

๓. เพื่อทำการวินิจฉัยว่าคดีดังกล่าวจะต้องพิจารณาโดยคณะลูกขุนใหญ่หรือไม่ (Decision on "biding over")

ในบางมลรัฐใช้กระบวนการไต่สวนมูลฟ้อง เพื่อจะกำหนดว่าผู้ต้องหาควรจะถูกพิจารณาคดีโดยคณะลูกขุนใหญ่หรือไม่ มลรัฐเหล่านี้จะมีกระบวนการตรวจสอบว่าในชั้นไต่สวนมีมูลเหตุอันสมควรที่จะให้มีการพิจารณาคดีโดยลูกขุนใหญ่ ส่วนมลรัฐอื่นๆในการไต่สวนมูลฟ้องใช้เพื่อกำหนดว่าผู้ต้องหาควรจะถูกพิจารณาคดีโดยไม่ต้องผ่านคณะลูกขุนใหญ่

คดีต่อไปนี้ไม่ต้องทำการไต่สวนมูลฟ้อง

๑. คดีที่คณะลูกขุนใหญ่มีคำสั่งฟ้องก่อนที่จะมีการไต่สวนมูลฟ้อง

เมื่อคณะลูกขุนใหญ่มีคำสั่งฟ้องไว้แล้ว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคดีที่มีการพิจารณาโดยคณะลูกขุนใหญ่ก่อนการจับกุม มีการออกหมายจับผู้ต้องหาเอาไว้ ต่อมาเมื่อจับกุมผู้ต้องหาได้จึงไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง เพราะคณะลูกขุนใหญ่ได้วินิจฉัยแล้วว่า คดีมีมูลพอฟ้อง ดังนั้นผู้ต้องหาจึงต้องถูกนำตัวไปสู่กระบวนการพิจารณาในชั้นศาลต่อไป

๒. คดีความผิดอาญาที่ไม่ร้ายแรง

คดีความผิดที่ไม่ร้ายแรงในเกือบทุกมลรัฐ ไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้องเนื่องจากความผิดที่ถูกกล่าวหา โทษน้อย ผู้ต้องหาจะถูกนำตัวไปพิจารณาโดยการยื่นฟ้องของอัยการท้องถิ่น

๓. คดีที่ผู้ต้องหาสละสิทธิ์ที่จะให้ไต่สวนมูลฟ้อง

บางคดีผู้ต้องหาสมัครใจสละสิทธิ์ที่จะให้มีการไต่สวนมูลฟ้อง ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้ต้องหาให้การรับสารภาพตลอดข้อหาอย่างอมแสดงว่า ผู้ต้องหาได้สละสิทธิ์กระบวนการไต่สวนมูลฟ้องแล้ว คดีเหล่านี้ผู้ต้องหาจะถูกตัดสินโดยศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป

เมื่อผ่านกระบวนการไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เจ้าพนักงานตุลาการหรือผู้พิพากษาจะดำเนินการดังต่อไปนี้^{๑๔}

๑. กำหนดให้ผู้ต้องหาให้ถ้อยคำ (Hold Defendant to Answer)

กรณีผลการไต่สวน พบว่า คดีมีมูล มีข้อเท็จจริงเพียงที่จะนำไปสู่ความน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิด ผู้ต้องหาจะถูกบังคับให้ต้องให้การอย่างใดอย่างหนึ่ง และคดีจะถูกนำไปสู่การพิจารณาของศาลที่มีอำนาจเหนือคดีนั้น

๒. ยกฟ้องข้อกล่าวหา (Discharge the accused)

เมื่อเจ้าพนักงานตุลาการมีความเห็นว่า คดีไม่มีมูลตามที่กล่าวหา ก็จะมีคำสั่งยกฟ้องตามข้อกล่าวหา

๓. ลดข้อหา (Reduce the charge)

ในทุกมลรัฐจะให้อำนาจเจ้าพนักงานตุลาการในการลดข้อหาจากความผิดร้ายแรงเป็นความอาญาที่ไม่ร้ายแรงได้ โดยอาศัยการไต่สวนมูลฟ้อง ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้คดีถูกนำไปสู่การพิจารณาของคณะลูกขุนใหญ่และศาลสูงโดยไม่จำเป็นซึ่งแท้จริงแล้วคดีดังกล่าวเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจการพิจารณาของศาลล่าง

ดุลพินิจในการกำหนดข้อหา (The decision to Charge)

การใช้ดุลพินิจมีอย่างแพร่หลายในการดำเนินคดีอาญา โดยเฉพาะขั้นตอนของตำรวจและขั้นตอนการฟ้องคดี หลังจากผู้ต้องหาถูกควบคุมตัวหรือแม้ก่อนหน้านั้น โดยปกติตำรวจจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในที่จะกำหนดข้อหาหรือไม่กำหนดข้อหาต่อผู้ต้องสงสัยในคดีอาญา แต่เนื่องจากความผิดอาญาที่มีโทษร้ายแรงเพิ่มจำนวนมากขึ้น การให้อำนาจตำรวจที่จะใช้ดุลพินิจถูกยกเลิกไป ตัวอย่างเช่น ตำรวจจะประสบความสำเร็จในการที่จะตั้งข้อหาหรือไม่ตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมส่วนคดีจราจรที่มีโทษเล็กน้อย ตำรวจยังคงมีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจในการกำหนดข้อหาอยู่

^{๑๔} Ibid., p. 30.

อัยการมีอำนาจใช้ดุลยพินิจการเริ่มต้นคดีได้เช่นเดียวกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นดุลยพินิจที่จะกล่าวหาหรือไม่กล่าวหาผู้ต้องสงสัย ในเกือบทุกคดี อัยการมีอำนาจใช้ดุลยพินิจว่าผู้ต้องหาควรที่จะถูกฟ้องคดีอาญาหรือไม่ อาจฟ้องผู้ต้องหาไปทั้งๆที่พยานหลักฐานทางคดีอ่อนมาก ไม่สามารถพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาได้ แต่ฟ้องไปเพื่อหวังผลให้ศาลยกฟ้อง ในทางกลับกันอาจจะพิจารณาไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งๆที่มีพยานหลักฐานหนาแน่น จึงไม่มีผู้ใดมีอำนาจตามกฎหมายที่จะจูงใจให้อัยการฟ้องคดี และแม้กระทั่งว่าหลังจากผู้ต้องหาถูกฟ้องไปแล้ว อัยการก็อาจจะยื่นคำแถลงต่อศาลที่จะไม่ฟ้องคดีต่อไป (to file a nolle prosequi motion) เพื่อให้ยกฟ้องเสีย และส่วนใหญ่ศาลจะพิพากษาให้ยกฟ้องตามข้อเสนอของอัยการ^{๕๔}

กระบวนการไต่สวนของคณะลูกขุนใหญ่และการฟ้องคดีโดยอัยการ (Grand Jury Proceeding or Filing of Information)

กระบวนการฟ้องคดีเริ่มต้นด้วยการยื่นฟ้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเหนือความผิดนั้น โดยก่อนที่จะมีการยื่นฟ้อง ผู้ต้องหาจะถูกนำตัวไปปรากฏต่อเจ้าพนักงานตุลาการหรือผู้พิพากษาเพื่อแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบถึงสิทธิต่าง ๆ รวมทั้งสิทธิการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว และจะมีการไต่สวนมูลฟ้องเพื่อหามูลคดีว่าเพียงพอที่จะฟ้องผู้ต้องหาหรือไม่ (to determine whether there is probable cause) อย่างไรก็ตามการฟ้องคดีอย่างเป็นทางการเริ่มต้นเมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐยื่นคำฟ้องที่เรียกว่า Indictment (อาจจะแปลได้ว่า คำฟ้องคดีอาญาอุกฉกรรจ์) หรือคำฟ้องแบบ Information (คำฟ้องคดีอาญาทั่วไป - คดีไม่อุกฉกรรจ์)

Indictment เป็นการยื่นฟ้องโดยคณะลูกขุนใหญ่ คำฟ้องจะลงนามโดยหัวหน้าคณะลูกขุน

Information เป็นคำฟ้องที่ยื่นฟ้องโดยตรงจากอัยการ

มลรัฐที่ใช้ระบบลูกขุนใหญ่ คำฟ้องแบบ Indictment โดยปกติจะฟ้องสำหรับคดีอาญาอุกฉกรรจ์ ส่วนคำฟ้องแบบ Information จะฟ้องสำหรับคดีอาญาทั่วไป ไม่มีโทษร้ายแรง^{๕๕}

^{๕๔} Ibid., p. 32.

^{๕๕} Ibid., p. 32.

การไต่สวนโดยคณะลูกขุนใหญ่ ไม่ได้เป็นสิทธิที่ได้รับการรับรองตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐในทุกคดีอาญาที่จะฟ้อง อย่างไรก็ตามในปัจจุบันทุกมลรัฐเลือกใช้ระบบการไต่สวนโดยคณะลูกขุนใหญ่ ดังนั้นการฟ้องคดีอาญาอุกฉกรรจ์ต่อศาลสหรัฐกฎหมายบังคับให้มีการไต่สวนโดยคณะลูกขุนใหญ่^{๑๓}

กระบวนการไต่สวนโดยคณะลูกขุนใหญ่ เริ่มต้นโดยอัยการจะยื่นคำกล่าวหาต่อคณะลูกขุนใหญ่ (a Bill of Indictment) หลังจากนั้นกระบวนการไต่สวนพิจารณาก็จะเริ่มโดยการเสนอพยานหลักฐานของฝ่ายอัยการที่จะพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหา รูปแบบการปฏิบัติดังเดิมนั้น การพิจารณาของลูกขุนจะเป็นความลับ เหตุผลก็คือ ข้อกล่าวหาอาจจะรับฟังไม่ได้ ดังนั้น ย่อมเป็นการไม่เป็นธรรมหากมีการให้เผยแพร่ต่อสาธารณชน และโดยเหตุผลเดียวกันนี้ บุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตจะเข้าฟังการพิจารณาไต่สวนไม่ได้ การเปิดเผยกระบวนการพิจารณาจะถูกห้าม

ผู้ต้องหายังไม่ได้รับสิทธิที่จะเสนอพยานหลักฐานในชั้นกระบวนการพิจารณาไต่สวนของลูกขุน อย่างไรก็ตามผู้ต้องหาอาจจะได้รับสิทธิให้เสนอพยานหลักฐานได้ก่อนที่จะมีคำวินิจฉัยของคณะลูกขุน บุคคลใดๆ ที่ถูกนำมาอยู่ต่อหน้าคณะลูกขุนหรือแม้แต่บุคคลที่ตกเป็นผู้ต้องหาแล้วก็ตาม ยังไม่มีสิทธิที่จะมีที่ปรึกษากฎหมายหรือทนายความในชั้นนี้ เหตุผลก็คือ กระบวนการไต่สวนพิจารณาคดีของคณะลูกขุนถือเป็นเพียงขั้นตอนของการสอบสวนขั้นก่อนฟ้อง (Pre-trial) ไม่ใช่เป็นขั้นตอนการพิจารณาคดีของศาล (Trial)^{๑๔}

หากองค์คณะลูกขุน (โดยปกติจะมีจำนวน ๑๒ คน) เชื่อว่า พยานหลักฐานเพียงพอที่จะลงโทษผู้กระทำผิดตามข้อหาได้ ก็จะรับรองคำกล่าวหาของอัยการ โดยระบุว่าเป็นคำกล่าวหาที่เป็นความจริง (a true bill) และถูกนำไปยื่นต่อศาลที่จะพิจารณาคดีนั้น คำกล่าวหานี้จะมีรายละเอียดแห่งการฟ้องในตัวอยู่แล้ว หากผลการไต่สวนองค์คณะลูกขุนไม่พบว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะฟ้องคดีต่อไป ก็จะระบุว่าเป็นไม่ฟ้อง (no bill)

Information เป็นคำฟ้องคดีอาญาโดยทำเป็นหนังสือถูกจัดเตรียมโดยอัยการในฐานะเป็นผู้แทนของรัฐ Information จะไม่ผ่านการไต่สวนของคณะลูกขุนใหญ่ ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองไม่ให้อัยการใช้อำนาจฟ้องคดีโดยมิชอบ ทุกมลรัฐมีกฎหมายวิธีพิจารณาความ

^{๑๓} Ibid., p. 33.

^{๑๔} Ibid., p. 34.

บัญญัติว่า การฟ้องโดย Information จะกระทำได้หลังจากคดีนั้นได้ผ่านกระบวนการไต่สวนมูลฟ้องของเจ้าพนักงานตุลาการ หรือผู้พิพากษาไปแล้ว หรือผู้ต้องหาเองสละสิทธิที่จะให้ทำการไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อน หลักการที่ว่า มีพยานหลักฐานตามสมควรที่ใช้ในกระบวนการไต่สวนพิจารณาโดยคณะลูกขุนใหญ่ จึงถูกนำมาเป็นมาตรฐานแห่งการรับฟังพยานหลักฐานในการไต่สวนมูลฟ้องโดยเจ้าพนักงานตุลาการด้วย

การฟ้องคดีโดย Information โดยอัยการนั้น ผู้ต้องหาจะต้องได้รับการแจ้งรายละเอียด พฤติการณ์ทางคดีตามข้อหาอย่างสมเหตุผล และต้องให้โอกาสแก่ผู้ต้องหาที่จะเตรียมพยานหลักฐานต่าง ๆ ในการต่อสู้คดี รายละเอียดแห่งข้อกล่าวหาแม้จะใช้เป็นภาษาทางกฎหมายที่บัญญัติไว้ ก็ต้องอธิบายให้ผู้ต้องหาทราบและเข้าใจเป็นอย่างดี

การนำตัวจำเลยมาขึ้นศาล (Arraignment)

เมื่อได้กำหนดวันเวลาการพิจารณาคดีของศาลแล้ว จะมีการแจ้งให้จำเลยทราบ และให้จำเลยนั้นมายังศาล กับแจ้งรายละเอียดตามข้อกล่าวหาแห่งคำฟ้อง และศาลจะถามจำเลยว่าจะให้การอย่างไร ขั้นตอนนี้เรียกว่าการนำตัวจำเลยมาขึ้นศาล โดยทั่วไปการนำตัวจำเลยมายังศาลเป็นมาตรการบังคับ ยกเว้นในคดีโทษสถานเบาเท่านั้นจำเลยมีสิทธิแต่งตั้งทนายความมาศาลแทนตนได้ กรณีที่จำเลยยังไม่ถูกจับหรือหรือจำเลยได้รับการปล่อยชั่วคราวและไม่มาศาล ศาลจะออกหมายจับ (a bench warrant or capias) เพื่อบังคับให้มีการนำตัวจำเลยมาขึ้นศาล มีข้อยกเว้นในบางมลรัฐสำหรับความผิดอาญาที่มีโทษไม่ร้ายแรง จำเลยไม่ต้องมาศาลโดยการแต่งตั้งทนายความมายังศาลแทน^{๑๘}

คำให้การของจำเลย (Plea by Defendant)

คำให้การ เป็นการแถลงเพื่อตอบสนองต่อคำฟ้องทั้งในรูปแบบ Indictment และ Information ซึ่งจำเลยแถลงต่อศาลหลังจากได้รับทราบรายละเอียดแห่งข้อหาตามคำฟ้องที่ศาลอ่านให้ฟัง และโดยปกติคำให้การจำเลย มี ๓ ลักษณะ คือ ให้การไม่ต่อสู้คดีโดยการขอรับโทษแต่ไม่ยอมรับผิดตามฟ้อง ให้การปฏิเสธตามคำฟ้อง และให้การยอมรับผิดตามคำฟ้อง บางครั้งจำเลยให้การยอมรับผิดตามคำฟ้องแต่อ้างเหตุผลว่ากระทำโดยวิกลจริต

^{๑๘} Ibid., p. 34-35.

๑. จำเลยให้การยอมรับโทษแต่ไม่ยอมรับผิด (Nolo Contendere Plea)

Nolo Contendere Plea ความหมายตามตัวอักษรก็คือ No Contest คือไม่ต่อสู้ หมายถึงการที่จำเลยยอมรับการลงโทษโดยไม่ยอมรับว่าได้กระทำผิดตามคำฟ้อง ผลของคำให้การลักษณะนี้เหมือนกันกับคำให้การรับสารภาพ อย่างไรก็ตามจำเลยได้รับประโยชน์จากคำให้การนี้ในแง่ที่ว่าไม่สามารถนำคำให้การจำเลยไปฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนในทางแพ่งได้ ตัวอย่างเช่น จำเลยให้การยอมรับโทษต่อคำฟ้องในข้อหาขับรถขณะมึนเมา แต่ไม่ยอมรับผิดว่าตนเองได้กระทำผิดจริง เช่นนี้ผู้เสียหายที่เกิดจากการขับรถมึนเมาของจำเลยไม่สามารถนำเอาคำให้การยอมรับโทษของจำเลยไปเรียกค่าสินไหมทดแทนทางแพ่งได้ แต่เป็นหน้าที่ของผู้เสียหายที่จะพิสูจน์ต่อไปว่า จำเลยขับรถในขณะมึนเมาจริง

ในทางกลับกันหากจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง คำให้การดังกล่าวสามารถนำไปใช้เรียกค่าเสียหายในคดีแพ่งได้ทันที เพราะคำรับสารภาพนี้เป็นการทำให้จำเลยต้องรับผิดชอบค่าเสียหายทางแพ่งแล้ว^{๑๕}

Nolo Contendere Plea ได้รับอนุญาตให้ใช้ในศาลสหรัฐและอีกจำนวนครั้งหนึ่งของมลรัฐ ซึ่งโดยปกติจะเป็นคดีอาญาที่ไม่ร้ายแรงและต้องได้รับอนุญาตจากศาลเสียก่อน อย่างไรก็ตามแม้ว่าจำเลยได้รับอนุญาตแล้ว แต่โดยทั่วไปก็ยังไม่เป็นสิทธิอย่างเด็ดขาดที่จะให้การ เช่นนี้ เพราะจะต้องได้รับความยินยอมจากอัยการด้วยหรือได้รับอนุญาตจากศาล และเป็นกรณีความผิดไม่ร้ายแรงเท่านั้น

๒. จำเลยให้การไม่ยอมรับผิด (Plea of Not Guilty)

หากจำเลยให้การไม่ยอมรับผิด โดยปกติการพิจารณาคดีจะเริ่มต้นภายในสองหรือสามสัปดาห์ ความล่าช้าอาจเกิดจากการเตรียมคดีของทั้งฝ่ายอัยการและฝ่ายจำเลย เมื่อจำเลยปฏิเสธที่จะให้การ หรือศาลไม่แน่ใจในคำให้การของจำเลย ศาลจะวินิจฉัยว่าจำเลยให้การไม่ยอมรับผิด

^{๑๕} Ibid., p. 36-37.

เมื่อจำเลยให้การไม่ยอมรับผิดและได้มีการเริ่มกระบวนการพิจารณาคดีแล้ว ส่วนใหญ่ทนายความจำเลยจะยื่นคำร้องต่าง ๆ โดยทำเป็นหนังสือต่อศาล หนึ่งในคำร้องที่สำคัญก็คือ คำร้องขอให้ตัดพยานหลักฐาน (a Motion to Suppress Evidence) โดยการกล่าวอ้างว่าเป็นพยานหลักฐาน ที่ได้มาโดยมิชอบ เช่น การยึดพยานหลักฐานมาโดยผิดกฎหมาย คำร้องนี้จะกล่าวอ้างขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจให้การในรายละเอียดของการยึดพยานหลักฐานมาว่าเป็นอย่างไร เพื่อให้ศาลวินิจฉัยว่าเป็นการได้มาของพยานหลักฐานโดยชอบตามกฎหมายหรือไม่ คำร้องอีกประเภทหนึ่งเรียกว่า คำร้องขอให้เปลี่ยนแปลงศาลที่รับฟ้องเนื่องจากการผิดหลงเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุหรือเพื่อความสะดวกของพยาน (a Motion for a Change of Venue) ซึ่งโดยปกติจะอ้างเมื่อเห็นว่ากระบวนการไต่สวนมูลฟ้องดำเนินไปโดยมิชอบด้วยกฎหมาย^{๒๐}

๓. จำเลยให้การรับสารภาพ (The Guilty Plea)

เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ การบันทึกคำให้การของจำเลยจะต้องมีความแน่นอนว่าเป็นคำให้การด้วยความสมัครใจ และจำเลยเข้าใจได้ดีแล้วว่าผลของการรับสารภาพจะเป็นอย่างไร มิฉะนั้นคำให้การก็จะใช้ไม่ได้ คำให้การรับสารภาพจะมีผลกระทบต่อสิทธิทั้งหลายของจำเลยตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ถือว่าจำเลยได้สละสิทธิเหล่านี้ เช่น สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยลูกขุน สิทธิที่จะได้รับการเผชิญหน้ากับประจักษ์พยาน และสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการปฏิบัติที่มิชอบ เพราะฉะนั้น ต้องมีความชัดเจนว่าจำเลยรู้ตัวอยู่ว่ากำลังทำอะไรอยู่ (กำลังให้การรับสารภาพตามคำฟ้อง) และคำรับสารภาพจะต้องไม่เกิดจากการบังคับให้ต้องให้การเช่นนั้น

คำให้การรับสารภาพซึ่งแสดงถึงไหวพริบของจำเลยและแนะนำทางเลือกที่มีอยู่ให้กับจำเลย ก็ยังถือว่าเป็นไปโดยสมัครใจ และแม้ว่าเป็นทางเลือกเพื่อหลีกเลี่ยงโทษประหารชีวิตก็ตาม เช่นเดียวกันนี้คำให้การยังมีผลใช้ได้แม้กระทั่งว่าจำเลยไม่ได้ยอมรับว่ากระทำผิดหรือยังเชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ของตนเอง ก็ให้ถือว่ายังมีพื้นฐานบางอย่างในข้อบันทึกของคำให้การทั้งหมดนั้นต้องการความเข้าใจของคำให้การ ซึ่งจำเลยกำลังรู้ถึงการสละสิทธิที่พึงมี ไม่ได้ยอมรับในความผิดตามข้อกล่าวหา

^{๒๐} Ibid., p. 38.

บ่อยครั้งที่จำเลยถูกชี้แนะให้ลงความเห็นที่จะให้การยอมรับผิดเพื่อลดข้อหาลง เพื่อประหยัดเวลา ค่าใช้จ่าย และความไม่แน่นอนในผลการพิจารณาคดีของศาล ในความผิดเหล่านั้นคำให้การของจำเลยจะต้องสมัครงใจ และจำเลยต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ในผลที่ตามมาจาก คำให้การรับสารภาพนั้น กระบวนการนี้ถูกเรียกว่า การต่อรองคำให้การ (Plea Bargaining) คำให้การยอมรับผิดไม่ทั้งหมดที่จะมีผลไปในทางการต่อรองคำให้การจำเลยจำนวนมากที่ให้การรับสารภาพต่ออัยการโดยไม่ได้หวังผลเพื่อการต่อรอง ในทางกลับกัน การต่อรองคำให้การทั้งหมด ไม่ได้มีผลต่อคำให้การรับสารภาพ ความหมายสองกรณีนี้ไม่สามารถยอมรับต่อกันและกันและต่อศาลได้ รูปแบบการทำให้ลงความเห็น อาจจะเป็นการไม่เป็นธรรมและเป็นการบังคับ คำให้การรับสารภาพที่เต็มไปด้วยวิธีการเหล่านี้ ไม่เป็นความสมัครงใจ และดังนั้นจึงถือว่าใช้ไม่ได้ ตัวอย่างเช่น การข่มขู่ว่าจะฟ้องคู่สมรสของจำเลยเป็นผู้ร่วมกระทำผิดต่างๆ ที่ไม่มีพยานหลักฐานที่จะ พิสูจน์ ถือว่าเป็นคำให้การที่ใช้ไม่ได้ เนื่องจากเป็นคำให้การที่เกิดจากแรงกดดัน

กรณีคำให้การที่อยู่บนพื้นฐานของคำมั่นอย่างมีนัยสำคัญของอัยการ คำมั่นดังกล่าวมีผลใช้ได้ ถ้าหากไม่มีนัยสำคัญของคำมั่น ทั้งข้อตกลงที่จะให้มีการบังคับเป็นกรณีพิเศษ และคำมั่นสัญญาจะถูกเพิกถอนไป

เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงผลที่ออกมาอย่างไม่พึงประสงค์ตัวอย่างเช่นคดี Santobello อัยการส่วนมากจะบอกจำเลยว่า อะไรบ้างที่จะได้รับการแนะนำและไม่ได้รับการแนะนำสำหรับความเป็นไปได้ของการลงโทษ เพื่อแลกเปลี่ยนกับคำให้การยอมรับผิดของจำเลย และอัยการจะเน้นย้ำว่า ผู้พิพากษาจะไม่อยู่ภายใต้ข้อผูกพันใดกับข้อแนะนำเหล่านั้น

ในหลายมลรัฐผู้พิพากษาจะถูกบังคับให้ถามคู่ความอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับ คำให้การยอมรับผิดของจำเลย ถ้าพิจารณาคำให้การแล้วเห็นว่า ยังไม่เป็นที่ยอมรับ ผู้พิพากษา จะบันทึกว่า จำเลยให้การปฏิเสธและดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีต่อไป จากการศึกษาทราบว่า สามสิบเปอร์เซ็นต์ผู้พิพากษาจะถามจำเลยเพื่อให้แน่ชัดว่า ข้อเสนอดังกล่าวที่เกิดจากผลของคำรับสารภาพได้รับการปฏิบัติแล้วหรือไม่ จากผลการศึกษาเดียวกันพบว่า หกสิบห้าเปอร์เซ็นต์ผู้พิพากษาถามจำเลยว่า มีการถูกคุกคาม ข่มขู่ หรือกดดันใด ๆ อันเป็นเหตุให้จำเลยให้การรับสารภาพหรือไม่ และพบว่า สองเปอร์เซ็นต์ของคำรับสารภาพที่ศาลไม่ฟังเป็นคำรับสารภาพที่ ชอบด้วยกฎหมาย

ด้วยเหตุที่คำรับของจำเลยที่ไม่ได้เกิดจากความสมัครใจถือเป็นการละเมิดของผู้ต้องหาตามรัฐธรรมนูญ ดังนั้นจำเลยมีสิทธิ์ถอนคำรับเช่นนี้ได้ตลอดเวลา

การพิจารณาว่าปัจจัยอะไรที่ก่อให้เกิดคำให้การรับสารภาพโดยไม่สมัครใจ นับเป็นประเด็นที่ยุ่งยาก ซึ่งต้องมีการวินิจฉัยโดยผู้พิพากษาตามพฤติการณ์แห่งข้อเท็จจริงแต่ละคดี กระบวนการพิจารณาระดับสหรัฐอเมริกาอนุญาตให้ถอนคำรับสารภาพได้เฉพาะคดีก่อนที่จะมีคำตัดสิน เว้นแต่ศาลนั้นอนุญาตให้จำเลยถอนคำให้การรับสารภาพภายหลังที่มีคำตัดสินไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อที่จะแก้ไขความไม่เป็นธรรม (to correct manifest injustice) มีหลายมลรัฐที่ดำเนินการเช่นเดียวกับสหรัฐ ส่วนมลรัฐอื่นๆ เพียงแต่ไม่อนุญาตให้ขอถอนคำให้การรับสารภาพ

คำให้การรับสารภาพเพื่อการต่อรอง ยังเป็นที่ถกเถียงขัดแย้งกันอยู่ แม้กระนั้น มีเพียงไม่กี่มลรัฐที่ได้ยกเลิกไป มลรัฐเหล่านี้ได้แก่ Alaska บางมณฑลในรัฐ Louisiana , Texas , Iowa , Arizona < Michigan และ Oregon คำให้การรับสารภาพเพื่อต่อรองอาจจะถูกห้ามโดยกฎหมายของมลรัฐ หรือตามนโยบายด้านอาชญากรรมของหัวหน้าอัยการหรือศาล แต่ความเห็นที่ยังชี้นำอยู่ก็คือว่า เนื่องจากเพื่อเป็นการลดปริมาณคดีที่เข้ามาสู่ศาล ดังนั้น คำให้การเพื่อต่อรอง ยังคงเป็นเรื่องสำคัญและเป็นส่วนจำเป็นของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต่อไป^{๒๐}

จากการนำเอาขั้นตอนการดำเนินคดีอาญาขึ้นก่อนฟ้องของสหรัฐอเมริกา มาศึกษาค้นคว้า จะเห็นได้ว่าขั้นตอนเหล่านี้มีความซับซ้อนและแตกต่างจากการดำเนินคดีขึ้นก่อนฟ้องของประเทศไทยเป็นอย่างมาก

สำหรับของประเทศสหรัฐอเมริกานั้น แม้จะเรียกว่าเป็นขั้นตอนก่อนฟ้องหรือก่อนการพิจารณา แต่ไม่ใช่หมายความว่า คดีอยู่ในกระบวนการของเจ้าพนักงานเท่านั้น ในทางกลับกัน ผู้ต้องหาจะถูกนำตัวไปปรากฏตัวต่อศาลแล้ว หรือถูกนำไปปรากฏตัวต่อคณะลูกขุน (อาจจะเป็นลูกขุนใหญ่) ขั้นตอนนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญ หรือไม่ได้คาดหวังว่าจะได้ความจริงจากผู้ต้องหามากนัก แต่จะเน้นให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิต่างๆ ของผู้ต้องหา ซึ่งจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไป

^{๒๐} Ibid., p. 39-40.

๓.๑.๓ สิทธิของผู้ต้องหาในชั้นก่อนฟ้อง

สิทธิของผู้ต้องหาเป็นไปตามรัฐธรรมนูญและที่แก้ไขฉบับต่าง ๆ Bill Of Rights และคำพิพากษาศาลสูงสุดสหรัฐ (Supreme Court) มีดังนี้

๑. สิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ (Presumption of Innocence)

รัฐธรรมนูญสหรัฐรับรองบุคคลทุกคนที่อยู่ในสหรัฐเกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐาน ความเป็นอิสระภาพ เสรีภาพ และที่สำคัญที่สุดในกระบวนการดำเนินคดีอาญาก็คือ ผู้ต้องหาในคดีอาญาย่อมได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์

๒. สิทธิที่จะได้รับแจ้งเตือนก่อนถามคำให้การของผู้ต้องหา

Miranda Warning Rule ^{๒๒} เป็นสิทธิที่จะได้รับแจ้งเตือนก่อนถามคำให้การของผู้ต้องหา

ความเป็นมาที่เกิดจากการพิจารณาคดีระหว่างมลรัฐอริโซนา กับ นายเอิร์นเนสโต มิรันดา ซึ่งถูกจับกุมตัวดำเนินคดีขณะมีอายุ ๒๓ ปี ในข้อหาลักพาและข่มขืนกระทำชำเรา หลังจากนายมิรันดา ถูกตำรวจสอบถามปากคำสองชั่วโมง โดยไม่มีโอกาสพบและปรึกษาทนายความ ในที่สุดผู้ต้องหานี้ให้การรับสารภาพและลงชื่อในคำให้การ ศาลของมลรัฐรับฟังคำให้การรับสารภาพและลงโทษจำคุก ต่อมาทนายจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลสูง ในที่สุดศาลสูงแห่งสหรัฐพิพากษากลับยกฟ้อง เพราะพยานหลักฐานอันเกิดจากคำรับของจำเลยขัดกับสิทธิของบุคคลต่อรัฐธรรมนูญ

แนวความคิดของหลักการแห่งสิทธินี้ กล่าวโดยย่อก็คือ เมื่อบุคคลใดถูกควบคุมตัวหรือถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพในการเคลื่อนไหวใด ๆ โดยอำนาจของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามกฎหมาย และบุคคลนั้นจะต้องถูกถามคำให้การ ย่อมถือได้ว่าสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลถูกละเมิดหรือทำลายลงแล้ว กฎหมายจะต้องเข้าคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวทันที และนอกเสียจากว่าวิธีการที่มีประสิทธิภาพใด ๆ ได้ถูกนำไปบอกกล่าวแก่บุคคลเกี่ยวกับสิทธิที่จะไม่ให้การ

^{๒๒} <http://www.answers.com/topic/miranda-rule> Miranda v. Arizona Main article: Miranda v. Arizona

ใด ๆ และมีความแน่ใจได้ว่า การใช้สิทธิดังกล่าวได้รับการปฏิบัติอย่างเที่ยงตรง ละเอียดรอบคอบ แล้วไซ้ ผู้ต้องหาจะต้องได้รับการแจ้งสิทธิตามหลักการ Miranda Warning Rule^{๒๓} มีรายละเอียดเป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑. ผู้ต้องหาสิทธิที่จะให้การหรือไม่ให้การใด ๆ ก็ได้
๒. คำให้การของผู้ต้องหาอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันผู้ต้องหาในชั้นศาลได้
๓. ผู้ต้องหาสิทธิที่จะปรึกษากับทนายความ และให้ทนายความร่วมฟังการถามปากคำได้
๔. หากผู้ต้องหาไม่มีทนายความ รัฐจะจัดหาทนายความให้
๕. ผู้ต้องหาสิทธิที่จะตัดสินใจตลอดเวลาว่าจะใช้สิทธิข้างต้นหรือไม่ หรือจะไม่ตอบคำถามหรือไม่ให้คำแถลงใด ๆ

แม้ว่าตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายวิธีพิจารณาความของหลายมลรัฐจะบังคับให้มีการแจ้งสิทธิของผู้ต้องหาตามหลัก Miranda Warning เมื่อผู้ต้องหาถูกนำตัวไปยังศาลหรือเจ้าพนักงานตุลาการก็ตามกรณีในชั้นจับกุมถ้าหากเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมมีการสอบถามปากคำของผู้ต้องหาด้วย เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมและถามปากคำผู้ต้องหานั้นมีหน้าที่จะต้องแจ้งสิทธิแก่ผู้ต้องหาตามหลัก Miranda Warning ด้วย หากไม่มีการแจ้งสิทธิดังกล่าวย่อมเป็นมูลเหตุให้ผู้ต้องหายื่นคำแถลงต่อศาลเพื่อไม่ให้รับฟังพยานหลักฐานที่เกิดจากคำให้การของผู้ต้องหา แต่ในทางกลับกัน หากการจับกุมโดยไม่มีการถามปากคำผู้ต้องหาซึ่งส่วนมากจะเป็นการจับกุมตามหมายจับ เจ้าหน้าที่ผู้จับก็ไม่ต้องแจ้งสิทธิผู้ต้องหาตามหลัก Miranda Warning แต่อย่างใด

๓. สิทธิการอ้างฐานที่อยู่ (Alibi)

ผู้ต้องหาอ้างถิ่นที่อยู่เพื่อหักล้างพยานฝ่ายผู้กล่าวหา มีหลักเกณฑ์ดังนี้

^{๒๓} Ibid., 22.

You have the right to remain silent. Anything you say can and will be used against you in a court of law. You have the right to speak to an attorney, and to have an attorney present during any questioning. If you cannot afford a lawyer, one will be provided for you at government expense.

ผู้ต้องหาต้องยื่นเป็นหนังสือภายในสิบวันนับแต่ได้รับคำฟ้องของอัยการระบุชื่อ ที่อยู่ของบุคคลที่พบเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ และอัยการต้องยื่นแก้เป็นหนังสือระบุชื่อ ที่อยู่พยานที่พบเห็นผู้ต้องหาอยู่ในที่เกิดเหตุ

๔. สิทธิยื่นคำร้องขอต่างๆ ก่อนการพิจารณาคดีของศาล(Pre-trial Motion)

โดยปกติคำร้องขอสามารถยื่นได้ทุกขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนของเจ้าพนักงาน ทั้งในคดีแพ่งและคดีอาญา แม้ว่าหลักการนี้กำหนดไว้ในชั้นศาลก็ตาม

ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ให้สิทธิแก่ผู้ต้องหา รวมทั้งทนายความของผู้ต้องหาที่จะยื่นคำร้องในชั้นก่อนการพิจารณาคดีเพื่อคัดค้านพยานหลักฐานตามคำฟ้องโดย ลูกขุนหรือคำฟ้องโดยพนักงานอัยการรวมทั้งการขจัดหักล้างพยานหลักฐานของฝ่ายโจทก์เสีย ก่อนที่จะมีการพิจารณาคดี ทั้งนี้ต้องยื่นคำร้องภายในระยะเวลาที่กำหนด

ประเภทของคำร้อง

คำร้องขอให้ตัดพยานหลักฐาน (Motion to suppression evidence) ^{๒๔}

เป็นคำร้องที่ขอให้ตัดพยานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายออกไป ซึ่งตามกฎหมายแห่ง การตัดพยาน ข้อ ๕๘๑ ให้สิทธิแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยว่า เมื่อทนายความจำเลยหรือจำเลยเอง เห็นว่า พยานที่นำมาสู่กระบวนการพิจารณาเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยการกระทำที่ละเมิด สิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลย ได้ เช่น ตำรวจเข้าไปตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้น ก็ให้ยื่นคำร้องขอตัด พยานได้ เช่น ตำรวจเข้าไปตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้น โดยในคำร้องจะต้องระบุรายละเอียดของ พยานดังกล่าว การได้มาของพยาน พร้อมหลักฐานสนับสนุนข้ออ้างตามคำร้อง และให้ยื่นต่อ ศาลที่พิจารณาคดีนั้น

หลังจากที่ศาลได้รับคำร้องก็อาจจะทำการแยกพิจารณาคำร้องก่อนหรือพิจารณา ไปพร้อมกับการพิจารณาคดี แต่จะมีการจดบันทึกการพิจารณาคำร้อง และไม่จำเป็นต้องกระทำ ต่อหน้าลูกขุน ส่วนจำเลยมีสิทธิที่จะเข้ารับฟังการพิจารณาคำร้อง ทั้งนี้ไม่ถือว่า จำเลยละสิทธิ ที่จะไม่ให้การใด ๆ

^{๒๔} <http://www.pacode.com/secure/data/234/chapter5/s581.html>

คำร้องขอให้รับฟังพยานเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับประเด็น (Motion to Limine)^{๒๔}

เป็นคำร้องที่ขอให้จำกัดการรับฟังพยานเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับประเด็นแห่งคดีเท่านั้น คำร้องอาจจะอ้างว่าในชั้นก่อนฟ้องมีการรับฟังพยานหลักฐานเท่านั้น ซึ่งพยานเหล่านั้นเป็นพยานฟุ่มเฟือย ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะวินิจฉัยชี้ขาดคดี

คำร้องขอให้ยกฟ้อง (Motion to dismiss) คำร้องขอให้ศาลยกฟ้องมี ๒ กรณี คือ

๑. นั้นศาลที่จะรับฟ้องไม่มีอำนาจที่จะรับคำฟ้องไว้พิจารณา เพราะคดีเกิดนอกเขตอำนาจศาลนั้น

๒. คดีนั้นศาลไม่มีเขตอำนาจเหนือบุคคลที่ถูกฟ้อง เพราะเป็นเหตุที่เกิดนอกถิ่นที่อยู่ของจำเลยจากขั้นตอนการดำเนินคดีชั้นก่อนฟ้องของสหรัฐอเมริกา จะเห็นได้ว่า เมื่อผู้ต้องหาถูกจับกุมตัวหรือนำสู่กระบวนการยุติธรรมแล้ว การค้นหาความจริงตามข้อกล่าวหานั้นถูกกระทำโดยเจ้าพนักงานหลายฝ่าย เช่น ตำรวจเป็นผู้ดำเนินการในเบื้องต้น พนักงานอัยการเป็นผู้ดำเนินการขั้นตอนต่อไป แต่พนักงานอัยการก็ไม่ได้ดำเนินการไปโดยลำพัง เนื่องจากจะต้องนำตัวผู้ต้องหาไปยังศาลเพื่อไต่สวนเบื้องต้น การค้นหาความจริงยังอาจดำเนินการโดยผู้พิพากษาศาลชั้นต้น หรือไต่สวนโดยคณะลูกขุนใหญ่ ขั้นตอนดังกล่าวนี้ผู้ต้องหาจะมีสิทธิต่างๆ ในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง เช่น สิทธิตามหลัก Miranda Warning สิทธิการอ้างที่อยู่ขณะเกิดเหตุ และสิทธิการยื่นคำร้องต่าง ๆ หรือสิทธิที่จะให้การต่อรองคำรับสารภาพ สิทธิที่จะให้การยอมรับโทษไปเลยแต่ไม่ต้องยอมรับผิด ในระบบการดำเนินคดีของสหรัฐอเมริกานับได้ว่าผู้ต้องหาจะมีสิทธิมากมายหลายรูปแบบ และเจ้าพนักงานหรือศาลไม่สามารถระงับยับยั้งสิทธิดังกล่าวของผู้ต้องหาได้ กระบวนการค้นหาความจริงจึงผ่านการปฏิบัติของเจ้าพนักงาน ศาล หรือคณะลูกขุนใหญ่ และการใช้สิทธิต่างๆ ของผู้ต้องหาตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

^{๒๔} http://en.wikipedia.org/wiki/Motion_to_dismiss

๓.๒ กระบวนการดำเนินคดีอาญาของฝรั่งเศส

๓.๒.๑ ระบบการดำเนินคดีอาญาของฝรั่งเศส

ระบบกฎหมายในการดำเนินคดีอาญาของฝรั่งเศสมีการวิวัฒนาการเป็นขั้นตอนหลายยุคสมัยนับตั้งแต่มีการก่อตั้งประเทศขึ้นมา ในยุคแรกของการสถาปนาประเทศจนถึงศตวรรษที่ ๑๖ เป็นยุคของการดำเนินคดีอาญาโดยประชาชน (The Private Reaction) ซึ่งภายใต้แนวความคิดของระบบนี้การดำเนินคดีอาญาเป็นระบบกล่าวหา ครั้นยุคต่อมานับตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๖ การอำนวยความสะดวกของฝรั่งเศสเข้าสู่แนวความคิดการดำเนินคดีโดยรัฐ (The Public Reaction) ระบบการดำเนินคดีอาญาเป็นระบบไต่สวน แต่ในยุคดังกล่าวการไต่สวนเป็นไปในทางบังคับ ทรมาน ช่มชู้ผู้ถูกกล่าวหา รูปแบบการค้นหาความจริงนี้ ล่มสลายลงในปี ค.ศ. ๑๗๘๙ ซึ่งเกิดการปฏิวัติฝรั่งเศสขึ้น^{๒๖}

ระบบไต่สวน (Inquisitorial System) ซึ่งเป็นระบบที่ใช้ในหลายประเทศของภาคพื้นยุโรป เช่น เบลเยียม อิตาลี เยอรมัน เนเธอร์แลนด์ โดยมีฝรั่งเศสเป็นแม่แบบอย่างชัดเจน ระบบไต่สวนตามแนวฝรั่งเศสการค้นหาความจริงกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงกล่าวได้ว่าระบบการดำเนินคดีอาญาของฝรั่งเศสเป็นการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐอย่างแท้จริง

ในระบบไต่สวนผู้พิพากษาจะมีบทบาทในการดำเนินคดี การเรียกและถามปากคำประจักษ์พยาน โดยทนายความจะเป็นเพียงผู้ช่วยในการดำเนินคดี ทนายความจึงมีบทบาทน้อยมาก

ผู้ที่สนับสนุนระบบนี้มีความเชื่อว่า ผู้พิพากษาสสามารถเข้าควบคุมการสืบสวนสอบสวนตลอดจนการดำเนินคดีในศาลเพื่อค้นหาความจริงได้อย่างดี นั่นคือเป็นระบบที่ดีที่สุดในการค้นหาความจริงในคดีอาญา^{๒๗}

^{๒๖} <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/pub/ascii/wfbcjfra.txt>

^{๒๗} Ibid., 26.

ข้อสันนิษฐานของระบบไต่สวน ก็คือ ความจริงแห่งคดีจะถูกเปิดเผยในกระบวนการสืบสวนสอบสวนโดยผู้พิพากษาสอบสวนจะทำหน้าที่ได้อย่างดีที่สุด โดยเป็นระบบที่เป็นธรรมปราศจากความมีอคติ^{๒๔} อย่างไรก็ตามแม้ระบบการดำเนินคดีอาญาของฝรั่งเศสจะเป็นการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐซึ่งอัยการเป็นผู้ฟ้องคดี แต่ผู้เสียหายสามารถฟ้องคดีแพ่งเพื่อบีบให้อัยการจะต้องเข้ามาฟ้องคดีอาญาแทนรัฐ^{๒๕}

๓.๒.๒ ผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญาของฝรั่งเศส

๑. ตำรวจฝ่ายคดี (Judicial Police)

ตำรวจของประเทศฝรั่งเศสแบ่งเป็น ๒ ฝ่ายคือ ตำรวจฝ่ายบริหาร (Administrative Police) และตำรวจฝ่ายคดี (Judicial Police) ตำรวจฝ่ายบริหารมีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายทั่วไป แต่ไม่มีอำนาจสืบสวนสอบสวน รวบรวมพยานหลักฐาน ส่วนตำรวจฝ่ายคดีจะเป็นผู้สืบสวนสอบสวน

ภายใต้ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศฝรั่งเศส ตำรวจฝ่ายคดีมีอำนาจในการสืบสวนสอบสวน เพื่อค้นหาการกระทำความผิดและตัวผู้กระทำความผิด

ในการปฏิบัติหน้าที่ สืบสวนสอบสวน ตำรวจฝ่ายคดี อาศัย อำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อมีคำร้องทุกข์ คำกล่าวโทษ หรือมีเหตุอันควรสงสัยที่จะทำการสอบสวนเบื้องต้น ตำรวจฝ่ายคดี มีอำนาจดำเนินการดังนี้

๑.๑ ออกคำสั่งให้ผู้ต้องหามาพบเพื่อสอบถามปากคำเกี่ยวกับรายละเอียดแห่งคดีและประเด็นความเกี่ยวข้องของผู้ต้องหาสงสัย

๑.๒ ทำการตรวจค้น ที่อยู่อาศัย สำนักงานของผู้ต้องหาและยึดสิ่งของ เอกสารใดๆ ที่พบโดยความยินยอมของผู้ต้องหา

๑.๓ ควบคุมตัวผู้ต้องหาสงสัย ได้ ๒๔ ชั่วโมง โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งข้อกล่าวหา เพราะเป็นการอยู่ในช่วงการรวบรวมพยานหลักฐาน แต่อาจจะขยายเวลาควบคุมได้เป็น ๔๘ ชั่วโมง หากเป็นคดีร้ายแรง เป็นการก่อการร้าย คดียาเสพติด อาจควบคุมตัวได้ถึง ๙๖ ชั่วโมง

^{๒๔} Ibid., 26.

^{๒๕} Ibid., 27.

๑.๕ กรณีการกระทำความผิดซึ่งหน้าหรือเพิ่งกระทำความผิดซึ่งหน้า ตำรวจฝ่ายคดี มีอำนาจทำการสอบสวน โดยภายใต้การควบคุมของพนักงานอัยการ โดยมีชกช้า และมีอำนาจทำการดังนี้

๑.๕.๑ ตรวจค้นบุคคล อาคาร สถานที่ ยานพาหนะ

๑.๕.๒ ยึดสิ่งของหรือเอกสารใดๆ

๑.๕.๓ ควบคุมตัวผู้ต้องหาสงสัยหรือบุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้องในการสอบสวน

๑.๕.๔ มีอำนาจจับกุมผู้ต้องสงสัย เพื่อนำไปยังพนักงานอัยการให้

พิจารณา

การปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจฝ่ายคดี อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพนักงานอัยการ โดยเคร่งครัด ซึ่งต่อมาได้มีการแก้ไข กฎหมายเพิ่มอำนาจ พนักงานอัยการมากยิ่งขึ้น^{๓๐}

อัยการฝรั่งเศส

ระบบการดำเนินคดีอาญาของฝรั่งเศสถือว่าการสอบสวนฟ้องร้องเป็นกระบวนการเดียวกัน อัยการของฝรั่งเศสมีอำนาจหน้าที่เริ่มคดีตั้งแต่คดีเกิดขึ้นจนถึงสิ้นสุดกระบวนการยุติธรรม นั่นคือ อัยการ มีอำนาจสอบสวนคดีอาญาอย่างเต็มที่ กล่าวได้ว่า องค์การอัยการ เป็นหน่วยงานหลักในการค้นหาความจริง ชั้นเจ้าพนักงานหรือชั้นก่อนฟ้อง ในระบบไต่สวน

อัยการปฏิบัติงานเป็นผู้กลั่นกรองชั้นตอนแรก เพื่อตรวจสอบให้กระบวนการดำเนินคดีเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายไม่มีการฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวข้องและขณะเดียวกันเป็นการรักษาผลประโยชน์ทางเสรีภาพของพลเมืองอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ สถานะของพนักงานอัยการจึงเป็นเช่นเดียวกับผู้พิพากษา ตามรัฐธรรมนูญ ได้บัญญัติให้ระบบงานอัยการมีความรับผิดชอบ ๓ ประการ คือ

๑. เป็นผู้ดำเนินการสอบสวนคดีอาญาในชั้นก่อนฟ้องโดยเข้าควบคุมการปฏิบัติงานของตำรวจฝ่ายคดี

๒. เป็นผู้ดำเนินการฟ้องคดีในชั้นศาล

๓. รับผิดชอบในการตรวจสอบการบังคับตามคำพิพากษาของศาล

^{๓๐} <http://www.ambafrance-us.org/intheus/customs/judicial.asp> Embassy of France in the United States, p1.

อัยการในระบบไต่สวนไม่เป็นคู่ความในฐานะเอกชนแต่กระทำการในฐานะตัวแทนประชาชน คือเป็นทนายแผ่นดิน ดังนั้น อาชีพอัยการจึงต้องมีจรรยาบรรณ พิเศษมาควบคุมการปฏิบัติหน้าที่เพื่อรักษากฎหมายและความยุติธรรม ในฐานะ ที่เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการค้นหาความจริง จรรยาบรรณของอาชีพอัยการและผู้พิพากษาจึงมีมาตรฐานเดียวกัน ในการปฏิบัติหน้าที่อาจจะ เป็นไปในทางที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องหาอีกด้วย โดยมุ่งไปที่วัตถุประสงค์ คือ ความเป็นธรรมอย่าง เข้มงวดและความมีภาวะวิสัย แนวความคิดอย่างกว้างขวาง ในกระเทศภาคพื้นยุโรปเกี่ยวกับการ ปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจก็คือจะต้องไม่ให้ตำรวจนำคดีเข้าสู่ศาลโดยตรง แต่จะต้องมีหน่วยงานนอก องค์กรตำรวจคอยตรวจสอบการสอบสวนของตำรวจ ระบบการดำเนินคดีของภาคพื้นยุโรปโดยเฉพาะ ฝรั่งเศส นั้น ไม่ถือว่าอัยการเป็นที่ปรึกษาทางกฎหมายให้แก่ตำรวจ อย่างเช่น อัยการของประเทศ อังกฤษ เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างตำรวจและอัยการของยุโรปก็คือ ตำรวจปฏิบัติงานภายใต้การ ตรวจสอบควบคุมของอัยการนั่นเอง อีกทั้งอัยการสามารถเข้าเริ่มคดี โดยไม่ต้องรอให้ตำรวจเสนอ จำนวนการสอบสวนมาแต่อย่างใด ถือได้ว่าอัยการปฏิบัติงานเชิงรุก ทั้งนี้ เนื่องจากมีแนวความคิดว่า การฟ้องคดีอาญาเป็นภารกิจเพื่อรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะ การค้นหาความจริงในคดีอาญาจึง อยู่ภายใต้กฎหมายอันสำคัญของอัยการ ด้วยบทบาทดังกล่าวทำให้อัยการมีความสำคัญ ต่อ นโยบายทั้งในการร่างกฎหมายและการปฏิบัติตามกฎหมาย

อัยการของฝรั่งเศสและอิตาลี เป็นเจ้าหน้าที่กึ่งตุลาการ คำว่า magistrate หมายถึง ผู้พิพากษาและอัยการ^{๑๑}

ผู้พิพากษาสอบสวน

ระบบผู้พิพากษาสอบสวน ของฝรั่งเศส เป็นต้นแบบของระบบการดำเนิน คดีอาญาประเทศภาคพื้นยุโรป ต่อมารูปแบบดังกล่าวได้เป็นรากฐานให้กับประเทศต่างๆในทวีป ยุโรปอีกหลายประเทศ เช่น เบลเยียม , สวิตเซอร์แลนด์ , ลักเซมเบิร์ก , กรีซ , สเปน , เนเธอร์แลนด์ และโปรตุเกส แม้ว่าจะมีรายละเอียดปลีกย่อยในการปฏิบัติของแต่ละประเทศจะ แตกต่างกันไปบ้าง แต่หลักทั่วไป ของผู้พิพากษาสอบสวนเป็นไปในทางเดียวกัน^{๑๒}

แนวความคิดพื้นฐานในการให้ผู้พิพากษาสอบสวน มีบทบาทในการดำเนินคดีชั้น ก่อนฟ้องก็คือ ต้องเป็นกรณีมีคดีอาญาร้ายแรงและซับซ้อน เกิดขึ้น ดังนั้นการปกป้อง สิทธิของ

^{๑๑} <http://www.murdoch.edu.au/elaw/issues/v5n4/baissus54.html>

Common v. Continental: A Reaction to Mr. Evan Whitton's 1998 Murdoch Law School Address p.6-8.

^{๑๒} Ibid., p. 9.

พลเมืองจำเป็นจะต้อง ดำเนินการหรืออยู่ในการควบคุมดูแลของผู้พิพากษาที่มีความเป็นกลางและเป็นอิสระ^{๓๓} ในปัจจุบันได้มีข้อมูลที่ชัดเจนแล้วว่า การดำเนินการคดีชั้นก่อนฟ้องของประเทศอังกฤษ ซึ่งกระทำโดย เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร นั่นคือการรวบรวมพยานหลักฐานของตำรวจ ก่อให้เกิดความเสี่ยง อย่างใหญ่หลวง ที่จะคุกคามต่อสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล ซึ่งตัวอย่างคดีได้เกิดขึ้นในประเทศออสเตรเลียอีกด้วยคือคดีของนายวิสตันส์ ดังนั้นในภาคพื้นยุโรป อัยการจึงเป็นผู้กลั่นกรอง กระบวนการดำเนินคดีของตำรวจ สำหรับผู้พิพากษาสอบสวนนั้น ก็จะมีบทบาทสำคัญต่อไปอีกก็คือการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน

ผู้พิพากษาสอบสวนไม่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ฟ้องคดีอย่างเช่นอัยการ และจะไม่ใช่เป็นผู้เริ่มสอบสวนคดีโดยลำพัง จึงต่างกับพนักงานอัยการซึ่งมีบทบาทเชิงรุกในการเริ่มคดี ผู้พิพากษาสอบสวนโดยแท้จริงก็คือมีความเป็นผู้พิพากษา มีความเป็นอิสระอย่างเด็ดขาดและจะไม่ ลำเอียงไปในทางที่จะฟ้องคดี หาก ทำหน้าที่ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น โดยได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในช่วงเวลาที่กำหนด อาจจะทำหน้าที่พิจารณาคดีล่วงหน้า เช่นคดีแผนกคดีครอบครัว เป็นต้น

หน้าที่ของผู้พิพากษาสอบสวนก็คือทำการสอบสวนคดีอาญา กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การค้นหาความจริงในคดีอาญา ซึ่งเป็นการค้นหาความจริงเพื่อพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา ตามหลักการรับฟังความทุกฝ่าย ผู้พิพากษาสอบสวนมีอำนาจเต็ม ในการสอบสวนแม้ว่าในทางปฏิบัติเป็นการทำหน้าที่แนะนำช่วยเหลือตำรวจฝ่ายคดีในการรวบรวมพยานหลักฐาน ที่ละเอียดอ่อน หน้าที่ในการสอบสวนคดีอาญานี้ มีอำนาจสอบถามปากคำผู้ต้องหา รับฟังคำให้การของผู้เสียหายและประจักษ์พยาน รวมทั้งการออกคำสั่ง ในฐานะความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคดี ในทางปฏิบัติ ผู้พิพากษาสอบสวนมักจะถูกเรียกไปยังสถานที่เกิดเหตุ เพื่อทำหน้าที่ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของผู้ชำนาญการพิเศษทางนิติวิทยาศาสตร์อีกด้วย มีอำนาจตรวจหาสาเหตุการตาย และร่วมปฏิบัติการในการตรวจพิสูจน์ทางพยาธิวิทยา โดยลักษณะงานเช่นนี้ผู้พิพากษาสอบสวนจึงต้องมีการฝึกอบรม ด้านนิติวิทยาศาสตร์ และต้องมีประสบการณ์พิเศษในด้านเทคโนโลยีต่างๆ การตรวจสอบบัญชีทางการเงินในคดีกระทำผิดเกี่ยวกับการเงิน^{๓๔}

ในการสอบสวนคดีอาญาของผู้พิพากษาสอบสวนนั้น มีอำนาจตามกฎหมาย ที่จะใช้มาตรการบังคับต่างๆ ในระหว่างขั้นตอนการสอบสวนเบื้องต้น กล่าวคือมีอำนาจออกคำสั่ง

^{๓๓} Ibid., p.9.

^{๓๔} Ibid., p.10.

ควบคุมหรือขัง หรืออนุญาตให้ประกัน (โดยไม่จำเป็นต้องวางเงินประกัน) ทั้งนี้เป็นไปตามกระบวนการที่ค่อนข้างเข้มงวด ไม่สามารถทำตามอำเภอใจได้ ทั้งนี้ ตามอนุสัญญา ของยุโรป ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ ๕ ได้วางหลักว่า อิศรภาพย่อมเป็นหลักทั่วไป ส่วนการควบคุมในระหว่างการดำเนินคดีนั้นเป็นข้อยกเว้น ผู้พิพากษาสอบสวนมีอำนาจ ออกคำสั่ง ยึด ค้น ดักฟังโทรศัพท์ หรือการแทรกแซงด้านอื่นๆ ระหว่างการสื่อสารของบุคคล อำนาจการดักฟังโทรศัพท์หรือการสื่อสารดังกล่าว ไม่เป็นมาตรการที่คุกคาม ตามหลักพื้นฐานของ กฎหมายระบบคอมมอนลอว์ ที่เรียกว่า ไม่ต้องอาศัยอำนาจการแทรกแซงตามหลัก blow by blow ในกฎหมายคอมมอนลอว์ แต่จะอาศัยหลักพื้นฐานที่ว่า มีความเหมาะสม จำเป็น อย่างไร เพื่อที่จะได้รับข้อเท็จจริงทั้งหมด^{๓๔}

ผู้พิพากษาสอบสวนไม่ตัดสินโดยพื้นฐานของคุณธรรมแห่งคดี แต่จะทำการตรวจสอบประเมินความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานที่จะฟ้องคดี หากคดีใดไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะชี้ให้เห็นว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอ ผู้พิพากษาสอบสวนก็มีอำนาจที่จะไม่ฟ้องคดี ส่วนคดีที่พิจารณาแล้วเห็นว่ามีมูลเพียงพอที่จะพิจารณาคดีชั้นศาล ก็ส่งคดีดังกล่าวไปสู่กระบวนการพิจารณาคดีในศาลต่อไป ซึ่งการพิจารณาคดีในชั้นศาลนี้ผู้พิพากษาสอบสวนจะไม่เข้ามาเกี่ยวข้องและไม่มีอำนาจแสดงความเห็นทางคดีอีกต่อไป^{๓๕}

๓.๒.๓ ขั้นตอนการดำเนินคดีอาญาชั้นก่อนฟ้อง (Pre-Trial) ของฝรั่งเศส

ตามระบบการดำเนินคดีอาญาชั้นก่อนฟ้องของฝรั่งเศส ประเภทของการกระทำผิดมีผลต่อประเภทของการสอบสวนและระดับของการเข้าไปมีส่วนร่วมโดยตำรวจและผู้พิพากษา โดยแบ่งประเภทการกระทำผิดออกเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. ความผิดร้ายแรง
๒. ความผิดปานกลางหรือมัชฌิมโทษ
๓. ความผิดสถานเบาฝ่าฝืนกฎหมายเล็กน้อย

ความผิดระดับมัชฌิมโทษและความผิดสถานเบา การสอบสวนกระทำโดยตำรวจ ฝ่ายคดีซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนและพนักงานอัยการ ส่วนความผิดร้ายแรง จะถูก

^{๓๔} Ibid., p.10.

^{๓๕} Ibid., p.11.

นำเข้าสู่กระบวนการสืบสวนสอบสวนในชั้นก่อนฟ้องอย่างเต็มรูปแบบ เรียกว่ากระบวนการแนะนำ ซึ่งในลักษณะสำคัญของระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรนั่นเอง

การเริ่มคดี

เมื่อมีการรายงานความผิดอาญาเกิดขึ้น การสืบสวนสอบสวนเบื้องต้น จะเริ่มดำเนินการผู้ต้องหา จะถูกนำตัวไปสอบสวนปากคำ ซึ่งการเริ่มถามปากคำชั้นตอนนี้เรียกว่า "Garde a vue"^{๓๖} ผู้ต้องหาจะถูกควบคุมตัวไว้ไม่เกิน ๒๔ ชม. โดยยังได้มีการแจ้งข้อหาอย่างเป็นทางการ หรืออาจจะยังไม่ได้รับการแจ้งว่าเขาตกเป็นผู้ต้องหาแล้ว การควบคุมตัวอาจจะขยายเวลาออกไป มากกว่า ๒๔ ชม. โดยอำนาจของพนักงานอัยการชั้นตอน การสืบสวนสอบสวนเบื้องต้น ยังไม่อนุญาตให้ผู้ต้องหาพบและปรึกษาทนายความ แต่ผู้ต้องหาจะมีสิทธิที่จะไม่ให้การใดๆ ก็ได้ การสืบสวนสอบสวนเบื้องต้นจะถูกดำเนินการโดยตำรวจฝ่ายคดี ซึ่งมีอำนาจเริ่มคดีได้เอง หรือภายใต้การควบคุมกำกับดูแล ของพนักงานอัยการ สำหรับกรณีความผิดไม่ร้ายแรงมากนัก

การสอบสวนโดยมีผู้พิพากษาสอบสวนจะบังคับเฉพาะคดีความผิดร้ายแรงเท่านั้น การสอบสวน จะจำกัดขอบเขตเฉพาะในส่วนที่รู้เห็นมาเท่านั้น การสอบสวนเบื้องต้น เกี่ยวข้องกับการดำเนินการ ดังนี้

๑. เรียกพยานทั้ง ๒ ฝ่าย มาสอบปากคำ ตามหลักการรับฟังความทุกฝ่าย
๒. ถามปากคำผู้ต้องหา กรณีมีทนายความอยู่ด้วย (ซึ่งต้องถามปากคำผู้ต้องหา ต่อหน้าทนายความ)
๓. แจ้งสิทธิให้ผู้ต้องหาทราบว่า มีสิทธิที่จะไม่ให้การใด ๆ ก็ได้

ระบบไต่สวนของฝรั่งเศสและประเทศในภาคพื้นยุโรป ตั้งสมมติฐานว่า ผู้ต้องหา จะให้ความร่วมมือกับการสอบสวน โดยการตอบคำถาม และยกประเด็นขึ้นต่อสู้ในการแสดงความบริสุทธิ์ของตน (ต่างกับระบบกล่าวหาของประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่คาดหวังจะหาความจริงจากผู้ต้องหา แต่คู่ความต้อง ต่อสู้กันด้วยพยานหลักฐานเพื่อเอาชนะ และระบบนี้คาดหวังว่า ผลจากการต่อสู้ของคุณความยอมทำให้ความจริงในคดีถูกเปิดเผยออกมา)

^{๓๖} <http://www.noborder.org/strasbourg/legal.php?id=70&lang=en>

เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว และสำนวนการสอบสวน (Dossier) บริบูรณ์สิ้น กระแสความ ผู้พิพากษาสอบสวน จะออกคำสั่ง กำหนด ข้อหา และฟังข้อแถลงต่างๆ ของฝ่าย อัยการ เพื่อวินิจฉัยว่าควรจะสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาต่อศาล หรือยุติคดี กรณีสั่งฟ้อง ก็จะส่งสำนวน พร้อมพยานหลักฐานต่างๆ ไปยังศาลชั้นต้น เว้นแต่ มีการอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ เพื่อให้ทำ หน้าที่ทบทวน ตรวจสอบ คำสั่งฟ้อง ดังกล่าว (to preview the decision) ^{๓๘}

๓.๒.๔ สิทธิของผู้ต้องหาในชั้นก่อนฟ้อง

จากคำกล่าวของผู้พิพากษาศาลสูงของประเทศสหรัฐอเมริกาชื่อ ผู้พิพากษา วาเรน เบอร์เกอร์ ตามที่ยกมาในบทที่ ๓ แล้วว่า "หากผู้ต้องหาเป็นผู้บริสุทธิ์ก็ควรที่จะได้รับการ พิจารณาคดีในระบบไต่สวนของภาคพื้นยุโรปโดยเฉพาะฝรั่งเศส แต่ถ้าหากผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำ ผิดจริงก็ ควรที่จะได้รับการพิจารณาตามระบบ กล่าวหาของอเมริกา" คำกล่าวเช่นนี้หมายความว่า ผู้บริสุทธิ์น่าจะได้รับการคุ้มครองอย่างดีในระบบการไต่สวน ไม่ต้องเกรงกลัวว่า จะไม่ได้รับความ เป็นธรรมหรืออาจจะถูกตัดสินลงโทษโดยไม่ได้กระทำความผิดจริง เพราะระบบไต่สวนเจ้าหน้าที่ ของรัฐที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นตำรวจฝ่ายคดี อัยการ และผู้พิพากษาสอบสวน ต่างก็มีหน้าที่ รับผิดชอบ ในการค้นหาความจริงแห่งคดี กระบวนการดำเนินคดี ไม่ได้มุ่งเอาแพ้ชนะ แต่มุ่งเน้นที่ จะทำให้ข้อเท็จจริงได้รับการเปิดเผย ทำให้ผู้ต้องหาที่บริสุทธิ์เกิดความเชื่อมั่น ในระบบการ ดำเนินคดีที่ใช้ในฝรั่งเศสและแพร่หลายในยุโรป ส่วนผู้ต้องหาที่กระทำความผิดจริงหากมีการ ดำเนินคดีในระบบกล่าวหา ที่ใช้ในสหรัฐอเมริกา, อังกฤษ, ออสเตรเลีย ก็อาจจะมียุติธรรม ที่จะไม่ ถูกลงโทษเนื่องจากระบบกล่าวหา มีสมมุติฐานว่า คู่ความมีสิทธิเท่าเทียมกัน และมุ่งต่อสู้ แพ้ชนะกันในคดี การค้นหาความจริงเป็นเรื่องรอง การดำเนินคดี เปรียบเสมือนกับเกมการต่อสู้ ดังนั้น ผู้ต้องหาที่มีศักยภาพในด้านต่างๆ เช่น การเงิน การเมือง แม้จะได้กระทำความผิดจริง ก็ อาจจะ เอาชนะคดีกลายเป็นผู้บริสุทธิ์ไปได้

ระบบการดำเนินคดีของฝรั่งเศส แม้จะมีเป้าหมายหลักคือการค้นหาความจริง โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบในการเมือง ดำเนินคดี มีบทบาทสำคัญ ในการค้นหา ความจริง ส่วนทนายความหรือที่ปรึกษากฎหมายของผู้ต้องหา มีบทบาทน้อยกว่า ระบบการ ดำเนินคดีอาญาของอเมริกาก็ตาม แต่ระบบไต่สวน ผู้ต้องหาที่มีสิทธิก็มีหลายประการ สรุปได้ดังนี้

^{๓๘} http://www.lag.org.uk/shared_asp_files/uploadedfiles/4E8D9938-2790-4A59-B148-843C41FEF3B2_ACCUSERORINQUISITOR-final.doc p. 12,13.

๑. มีสิทธิที่จะได้รับแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับ พฤติการณ์ วันเวลา สถานที่ ตามข้อกล่าวหา^{๓๘}

๒. มีสิทธิที่จะ ไม่ให้การใดๆ ในชั้นสอบสวน

๓. มีสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากที่ปรึกษาทนายความหรือทนายความ และมีกระบวนการสอบสวน ตลอดจนให้คำแนะนำ จนสิ้นกระบวนการดำเนินคดี^{๓๙}

๔. มีสิทธิที่จะร้องขอ ให้มีขั้นตอนการสอบสวนพิเศษ ตามความจำเป็น เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์หรือค้นหาพยานหลักฐานป้องกันตนเองในคดี สิทธิดังกล่าวนี้ ผู้ต้องหา จะถูกเสนอให้ได้รับการสนับสนุนจากอำนาจของผู้พิพากษา ที่จะสั่งการในเรื่องนี้ ในการสนับสนุนพยานหลักฐานฝ่ายผู้ต้องหา^{๔๐}

๕. สิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่า เป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด แม้ว่าการสอบสวนจะไม่กระทำโดยเปิดเผย แต่ค่อนข้างจะเป็นไปอย่างปกปิด ก็เพื่อที่จะยึดหลักการสันนิษฐานว่าผู้ต้องหายังเป็นผู้บริสุทธิ์ ทั้งนี้เพื่อปกป้อง ชื่อเสียงของผู้ต้องหาต่อสาธารณชน ยิ่งกว่านั้น จากหลักการนี้ ทำให้คู่ความทุกฝ่ายมีสิทธิที่จะยื่นอุทธรณ์คัดค้าน คำสั่งของผู้พิพากษาสอบสวนได้ทันที ต่อหน่วยงานที่มีอำนาจเหนือ ซึ่งส่วนใหญ่ก็คือศาลอุทธรณ์ ดังนั้น อัยการ ผู้ต้องหา และแม้กระทั่ง ผู้เสียหาย ก็มีสิทธิที่จะตรวจสอบ การดำเนินการสอบสวน และการใช้อำนาจ ควบคุมตัว โดยการแสดงความเห็น ยื่นข้อเสนอ หรือคำคัดค้าน^{๔๑}

จากที่ได้ศึกษาค้นคว้าเห็นได้ว่าในชั้นก่อนฟ้องผู้ต้องหาไม่ค่อยเสนอพยานหลักฐานการรับฟังไปอยู่ในชั้นศาล

ขอบเขตและความหมายของขั้นตอนการดำเนินคดีในชั้นก่อนฟ้อง

สหรัฐ และฝรั่งเศส มีความคล้ายกันตรงที่ผู้พิพากษาหรืออาจจะเรียกว่าเจ้าหน้าที่ตุลาการและอัยการเข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาความจริงชั้นก่อนฟ้อง โดยเฉพาะของสหรัฐผู้ต้องหาถูกนำไปศาลก่อนการพิจารณาคดี มีหลักการเปิดเผยพยานหลักฐาน และการต่อรองคำให้การเพื่อลดข้อหา มีการยอมรับผิดโดยไม่ขอต่อสู้เพื่อให้สะดวกเรียกว่า nolo contendere or no contest และคำฟ้องมาจากทั้งลูกขุนและผู้พิพากษา ขั้นตอนก่อนฟ้องหรือชั้นเจ้าพนักงานไม่

^{๓๘} http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/criminal/procedural/responses/54.pdf, p. 1.

^{๓๙} Ibid., p. 35.

^{๔๐} Ibid., p.35.

^{๔๑} Ibid., p.11.

จำกัดของไทยซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของตำรวจเท่านั้น อัยการจะตรวจสอบสำนวนการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้ว โดยไม่ได้เข้ามาเริ่มคดีอย่างสหรัฐ และฝรั่งเศส โดยเฉพาะระบบของฝรั่งเศสตำรวจฝ่ายคดีเท่านั้น มีอำนาจสอบสวน ส่วนตำรวจฝ่ายบริหารจะไม่มีอำนาจแต่อย่างใด

ผู้มีอำนาจสอบสวน

สำหรับฝรั่งเศส การสอบสวนคดีอาญากระทำโดยหลายหน่วยงาน คือ ตำรวจฝ่ายคดี อัยการ ผู้พิพากษาสืบสวนสอบสวน เช่นเดียวกับสหรัฐแม้ระบบการดำเนินคดีจะต่างกับฝรั่งเศส แต่การสอบสวนไม่ได้ให้องค์กรเดียวรับผิดชอบ

ประเทศไทย ตำรวจ อัยการ และฝ่ายปกครอง เป็นพนักงานสอบสวน แต่โดยส่วนใหญ่การสอบสวนอยู่ในอำนาจของตำรวจ เว้นแต่ความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทย ให้อัยการสูงสุด หรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบ^{๔๒}

^{๔๒} ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐